

нахъ питата и най-лакомо я захапахъ. Негодованието се почна. „Чакайте малко“, имъ казахъ. Слѣдъ като я изяхохъ обѣснихъ имъ се, че азъ печеля, понеже изяхохъ питата, безъ да пипна захлупката. Едни се смѣяха, други казваха, че съ измама и т. н. Едни казваха, че имамъ право, други пъкъ, че нѣмамъ. Борбата почна помежду имъ, а пъкъ азъ, като по-благодарихъ тѣмъ и насладкаря, казахъ имъ: „Това е само встѣпленieto на моитѣ изкуства. Азъ зная много по други работи, само, че трѣбва да си взема вълшебната прѣчка. Почакайте за минутка да направя това. Ей-сега, нѣма да ви коствува ни стотинка. „Хайде-бре“, си рѣкохъ, ужъ за вълшебната прѣчка, пъкъ азъ се задигнахъ като заякъ, безъ да се ява вече въ сладкарницата. Бърже, бърже минахъ моста на рѣката Алута, като си продължихъ пѣтя по хубавата соса и вечерята рано-рано пристигнахъ въ Златина. Останахъ тамъ за нѣколко дена у г-нъ Бобевски. Снабдихъ се съ пари отъ послѣдний. Слѣдъ това качихъ се на желѣзницата и се отпавихъ за Букурещъ. Бѣхъ си извадилъ билетъ само до Питещъ, като мислихъ да прѣстоя тамъ день-два. Изъ пѣтя на една станция, близо до Питещъ се срѣцнахъ съ единъ мой старъ приятель, именуемъ Василь Петровъ, родомъ отъ Габрово, който ме принуди да му остана на гости до утрината поне. Казваше ми, че се научилъ за мене, че съмъ билъ падналъ убитъ при сражението ни въ Босна. Тогава, когато ме гледаше прѣдъ себе си живъ и здравъ, не можеше да ми прѣговори.

— Работата ми е спѣшна, му казахъ азъ, не бива да се подмаивамъ тукъ тамъ

— Само този день ще останешъ гостенинъ.

Догдѣто той ми говореше това, трена потѣгли, като останахме въ бюфета близо до самата станция въ една отдѣлна барака, тамъ дѣто живѣеше той. Още не бѣхме се черпали споредъ обичая, ето, че дойде единъ инжинеръ, по народностъ чехъ, който